

"Paljon onnea vaan! Paljon onnea vaan! Paljon onnea Liisa, paljon onnea vaan!" Äidin ääni tuli koko ajan lähemmäs ja lopulta huoneeni ovi aukesi. Äiti astui sisään iso lahjapaketti sylissä. Makoilin sängyssä peiton alla ja esitin vastaheränyttä, vaikka olin ollut jonkun aikaa jo hereillä odottaen tätä hetkeä. "Äidin oma kulta on jo iso tyttö!" Äiti huudahti iloisesti ja tuli halaamaan minua tiukasti. "Viisi vuotta on ison tytön ikä" hän jatkoi edelleen halaten minua. Äiti tuntui niin pehmeältä ja turvalliselta. Aina silloin kun hän halasi minua. Äiti vetäytyi taaksepäin nähdäkseen minut ja pyyhkäisi kasvoiltani hiussuortuvan. Äidin katse oli lempeä ja hellä. Katseessa oli jotain muutakin, mitä en tunnistanut. Vastasin hymyyn ja silmäni alkoivat hapuilemaan lahjapaketin suuntaan. Se oli hyvin kaunis paketti. Vaaleanpunaista lahjapaperia, jossa oli pieniä hopeisia pupuja. Lahjapaketti oli koristeltu pinkillä nauhalla. Nauhaan oli kiinnitetty kortti, jossa oli paljon eri värisiä ilmapalloja. "Luetaanko yhdessä kortti?" Äiti kysyi innoissaan. "Joo!" vastasin. "Onnea synttärisankarille, olet päivän prinsessa. Rakkaudella äiti." Äiti luki ääneen ja loi minuun onnellisen katseen. Hän silitti poskeani ja jatkoi: "Haluat varmaan avata lahjan?" "Joo!" vastasin innoissani. Aloin kiskomaan nauhoja irti ja tunsin jännityksen kasvavan. Olisiko siellä se kävelevä poni, mitä olin toivonut? Äiti joutui välillä auttamaan minua nauhan poistamisen kanssa, mutta lopulta pääsin repimään paperin pois. Esiin ei tullut kävelevää ponia, josta vähän petyin, mutta näkyviin ilmestynyt nukkekoti sai minut riemuitsemaan. "Nukkekot! Onko se äiti oikeasti nukkekoti!" huudahdin innoissani. Katselin lumoutuneena, kun äiti otti nukkekodin pois omasta laatikostaan ja laski sen huoneeni lattialle. "On kultaseni, nyt sinulla on oma nukkekoti!" Äiti oli melkein yhtä innoissaan kuin minäkin. Se oli kaksikerroksinen talo, jossa oli keittiö, olohuone, eteinen, kolme makuuhuonetta ja kylpyhuone. Nukkekodissa oli kaikki huonekalut valmiina, samoin nukkeperhe. Äiti, isä, tyttö ja poika. Nukkekodissa oli kokonainen perhe. "Voit leikkiä sillä myöhemmin, nyt sinun pitää tulla syömään aamiaisen. Syntymäpäiväaamiaisen." Äiti sanoi ja nousi seisomaan. Hän ojensi minulle käden ja tartuin siihen, vaikka olisin halunnut alkaa heti leikkimään. Nousin sängystä ja kuljin äitini kanssa keittiöön. Ilmeeni kirkastui kun näin, miten hienoksi äiti oli laittanut keittiön. Punaisia ilmapalloja roikkui keittiön lampusta ruokapöydän yllä. Pöydässä oli croisantteja, pieniä leivoksia, mansikoita ja kinuskin makuinen jacky makupala. Kaikkea mistä pidän. "Täällä on kaikkea hyvää! sain onnessani kun menin istumaan omalle paikalleni. Äiti nauroi ja kaatoi itselleen kupin kahvia. Hän oli kattanut pöydän kalliilla astioilla, niillä, jotka eivät ikinä saanneet mennä rikki. Äiti tuli istumaan minua vastapäätä mustan kahvin kanssa ja laittoi lautaselleni tuoreen croissantin. "Nyt syöt oikein paljon, niin jaksat juhla tänään." äiti kehotti. Olin hyvin onnellinen tästä hetkestämme. Minä ja äiti syömässä yhdessä ihanaa aamiaista. Nyt äitikin on onnellinen. "Liisa pidä kiirettä sen pukeutumisen kanssa!" äiti huikkasi keittiöstä. "Olen kohta valmis!" vastasin. Olin käynyt äidin avustuksella kylvyssä ja nyt olin pukeutumassa punaiseen juh lamekkooni. Tämä mekko oli päälläni aina juhlapäivinä. Viime jouluna ja sukulaisten merkkipäivinä. Katselin itseäni peilistä. Samettinen mekko oli hyvin kaunis ja juh lava. Sen tuomat muistot kuitenkin saivat vatsaani ikävän tunteen. Suurista silmistäni kuvastui hämmennys. Syntymäpäiväjuhlat ovat iloinen asia, mutta minua kalvasi pieni jännitys. Mitä tästä päivästä tulee? Miten äiti.. Äiti ilmestyi peilin kautta näkyviin ja keskeytti ajatukseni. "Mitä sinä vitkastelet? Leena ja lapset ovat ihan kohta täällä." äiti sanoi äkäisesti. En pitänyt äidin äänensävyä. Äiti kai huomasi sen, sillä hän alkoi hellästi kampaamaan tukkaani ja sanoi pehmeämmin: "Haluat varmaan näyttää prinsessalta, kun kaverisi tulevat?" Nyökkäsin vain vastaukseksi. En tiedä olivatko Jonna ja Jesper kavereitani. Joskus leikin heidän kanssaan hiekkalaatikolla, mutta tunnen itseni aina ylimääräiseksi. Heidän äitinsä Leena on minun äitini kaveri ja he viettävät paljon aikaa yhdessä. Tänään heidän lisäksi kylään tulee Jonnan ja

Jesperin serkut, Niilo ja Mika. "Näin, tehdään sinulle hieno letti." äiti sanoi. Katselin kun äitini letitti pitkää ruskeaa tukkaani. "Annas kun katselen sinua" Äiti sanoi samalla kääntäen minua hellästi. "Olet oikein suloinen." Äiti sanoi hymyillen ja kyykistyi eteeni. "Tänään sinulla on kiva päivä. Lupaen sen." Äiti kuiskasi katsoen minua silmiin. Haisiko äidin hengitys taas sille, mille se nykyään useammin ja useammin haisi? En ollut varma. "Okei." sanoin ja hymyilin vaisusti. Ovikellon ääni sai äidin nousemaan nopeasti pystyyn. "Vieraasi ovat ovella, tule!" Äiti hehkutti. Tartuin häntä kädestä kiinni ja menimme eteiseen avaamaan oven. "Hyvää syntymäpäivää!" kuului kuorossa kun ovi aukesi. "Kiitos" kuiskasin ujosti. Lapsia alkoi virrata sisään ja äiti höpötti heille kaikille jotain. "No niin, täältä tuli nyt paljon vieraita sinulle. Jesperin ja Jonnan serkut Niilo ja Mika ovat meillä tämän viikonlopun, joten hekin pääsivät tulemaan." Leena selitti kovaäänisesti. "Sanokaas pojat hei uudelle ystävällenne." hän vielä jatkoi samalla riisuen kenkiään. "Ei se oo meidän ystävä, se on tyttö. Mä vihaan tyttöjä." Toinen pojista julisti. "Niilo! Ensinnäkin noin ei puhuta ja toiseksi et sinä tyttöjä vihaa." Äiti komensi Niiloksi ilmettyä poikaa. Niilo ei näyttänyt välittävän äitinsä toruista, vaan kulki veljensä edellä keittiöön. "Onko täällä kakkua?" kuului keittiöstä. Äitini meni poikien perässä keittiöön ja jutteli heille niitä näitä. Minä seisoin edelleen eteisessä ja Leena tuli silittämään hiuksiani. "Paljon onnea Liisa, tässä sinulle pieni lahja meiltä kaikilta." Leena sanoi ojentaen minulle kirkkaan keltaisen lahjakassin. "Kiitos" sanoin ja valuin mekin keittiöön. Äiti oli istuttanut jo Niilon ja Mikan keittiön pöydän ääreen, jotka ahmivat keksejä isolta lautaselta. Jonna ja Jesper olivat olohuoneessa leikkimässä jotain omaa mielikuvitusleikkiään ja huuto ja riehuminen oli sen mukaista. "Hei nyt loppuu se sekoilu! Kyllä kuusi ja seitsemän vuotiaan pitää jo osata käyttäytyä." Leena karjaisi keittiöstä. Olohuoneessa äänet hiljentyivät vähän, mutta leikki jatkui yhä. "Ja te kaksi jätätte niitä keksejä muillekin." Hän jatkoi mulkaisten poikia pahasti. "Noo, saa lapset tänään syödä herkuja." äiti sanoi nostaen täytekakun pöytään. "Mä sain lahjan." sanoin äidilleni tyytyväisenä. "Oi saitko? Avataanko se heti?" Äiti kyseli iloisena. "Tule pöytään istumaan, niin Leena-täti varmaan auttaa sinua." Äiti jatkoi ja samalla kantoi pöytään lisää suolaista ja makeaa syötävää. "Juu tule tänne viereen istumaan, niin katsotaan yhdessä mitä sieltä löytyy." Leena sanoi istuen Niiloa ja Mikaa vastapäätä. Tulin hänen viereensä istumaan ja Leena avasi ison rusetin, jotta sain kassin auki. "Mä tiedän mikä siellä on!" Mika sanoi suu täynnä karkkia. Leenan paha mulkaisu sai Mikan hiljaiseksi ja kaikki katselivat kun vedin kassista esiin barbienuken, jolla oli kulan värinen prinsessamekko. "Vau miten hieno! Eikö olekin?" Äiti hehkutti selkänojani takana. "Juu on." sanoin katsellen barbieta. "Pidätkö siitä?" Leena kysyi samalla kun etsi karkkikulhosta salmiakkeja. "Pidän, kiitos." En kehdanut sanoa, että minulla on jo tämä barbie. Äitikään ei muistanut minun omistavan prinsessapukuista barbieta. "Liisa on niin herttainen tyttö." Leena kehui äidilleni. "Eikö olekin." Äiti sanoi ylpeästi samalla häärien tiskipöydän luona. "Eiköhän päästetä synttärisankari leikkaamaan kakkua?" Äiti sanoi reippaasti samalla tuoden Leenan eteen täyden kahvikupin. "Jonna ja Jesper, tulkaas keittiöön, niin päivänsankari pääsee leikkaamaan kakkua!" Leena kehotti jälkikasvuun. Juoksuaskeleet lähestyivät keittiötä ja pian pöydän ääressä istuivat viisi lasta ja kaksi aikuista. "Anna äiti auttaa sinua kakun leikkaamisessa." Äiti tarjoitui apuun ja leikkasimme minulle yhdessä ison palan täytekakkua. Ihan kuin äidin hengitys olisi haissut nyt vahvemmin. Ehkä minä vain kuvittelin. "Minä voin leikata näille pikku hirviöille palat." Leena sanoi, kun kakkulapio oli vapaa. "En minä ole hirviö!" Jesper puolustautui. "Oletpas!" Jonna kiusasi veljeään. "Onko Sari alusta loppuun leiponut itse kakun?" Leena kysyi ja sivuutti lastensa sanailun. Äiti hörppäsi kahviaan ja sanoi nauraen: "Kyllä! Alusta loppuun. Toivottavasti se on hyvää." Tykkäätkö kulta siitä?" "On tosi hyvää." vastasin suupielet kermavaahdossa. Äiti oli nähnyt niin paljon vaivaa. Leiponut kakun, käynyt

kaupassa ostamassa vaikka mitä ja siivonnut. Käärinyt nukkekodin vaaleanpunaiseen paperiin. Nyt äiti istui vieressäni iloisesti jutellen kaikille ja nauraen paljon. Äiti oli pukeutunut tummiin farkkuihin ja kauniiseen tumman siniseen paitaan. Harjannut hiuksensa. Äiti oli tehnyt niin paljon vuokseni. Nyt ympärilläni oli ihmisiä, lapsia ja aikuisia. Leena ja äiti puhuivat kilpaa toisensa päälle ja äiti kävi välillä hakemassa heille lisää kahvia. Oliko se enää kahvia? Nyt heillä oli jotain muuta, jota sanottiin aikuisten juomaksi. Nythän oli juhlat, niin saahan sitä. Näin äitini oli sanonut ja leikannut minulle lisää kakkua. Muut lapset pelleilivät keskenään pöydässä ja ahmivat herkkuja. Minä istuin hiljaisena ja seurailin tilanne. Kaikki oli hyvin. Äiti oli nähnyt niin paljon vaivaa. Sohvatyyny olivat lattialla ja kaikki leluni olivat levitetty olohuoneen lattialle. Paitsi nukkekoti odotti huoneessani, sitä en antanut viedä sieltä pois. Niilo ja Mika hyppivät sohvalla ja leikkivät merirosvoja. Jonna yritti koko ajan osallistua leikkiin mukaan olemalla merenneito, tosin huonolla menestyksellä. Jesper kasasi legoistani linnaa. Minä istuin olohuoneen nurkassa lattialla vanhan pehmoleluni kanssa. Katselin muiden lasten touhuja ja välillä havahduin keittiöstä kuuluviin ääniin. Äidin ja Leenan nauruun, astioiden kilistelyyn ja kova ääniseen puheeseen. Lapsista ja aikuisista lähti hyvin paljon ääntä. Kaikilla oli hauskaa. Paitsi minulla. Nyt minulla oli yksinäinen ja ulkopuolinen olo. Pelokas olo. "Mulla on tylsää!" Jonna julisti yhtäkkiä. "Äiti mulla on tylsää!" hän jatkoi samalla kulkien keittiöön. Näin kun äiti ilmestyi keittiöstä esiin ja lässytti Jonnalle: "Onko sinulla tylsää? Ei tänään tarvitse olla tylsää. Tänään on Liisan syntymäpäivät. Missä Liisa on? Äidin kulta." Jonna ei välittänyt äidistäni, vaan jatkoi keittiöön äitinsä luokse. Katselin kun äiti alkoi tulemaan luokseni. Askel, toinen, kolmas. Äiti horjahti, mutta sai otettua seinästä tukea. Äiti mumisi samalla jotain. En saanut selvää, en halunnutkaan. Äiti lähti uudestaan kulkemaan minua kohti. Muutama hatara askel, eikä seinä ollutkaan enää niin lähellä. Kuului tömähdys, kun äiti kaatui lattialle. Hän makasi kyljellään parin metrin päästä minusta ja sammalsi jotain. Yritti väillä nousta istumaan, onnistumatta siinä. Istuin paikoillani ja puristin pehmoleluani koko ajan tiukemmin. Tunsin kuinka kyyneleet tekivät tuloaan. Ne samat kyyneleet, jotka ovat pyrkineet ennenkin silmiini. Häpeästä, pelosta ja surusta. Pojat olivat lopettaneet leikkinsä ja katselivat äitiäni kummissaan. He olivat ihan hiljaa. "Mitä siellä tapahtuu?" Leena huuteli ja ilmestyi samantien näkyviin. "Sari! Mitä sinä nyt tuolleen!" Leena sanoi ja tuli ystävänsä luokse. Hän oli myös humalassa. "Äiti. Mikä Sarilla on?" Jonna kyseli keittiön oven suusta. "Ei mikään. Saria alkoi näköjään nukuttamaan. Ei mitään hätää." Leena sanoi samalla yrittäen nostaa äitiäni istumaan. "Nyt Jonna sinä vanhimpana saat johtaa teidät kotiin. Isä on jo kotona, menette suoraan isän luokse. Onko selvä?" Leena sanoi tiukasti katsoen Jonnaa silmiin. Jonna nyökkäsi vastaukseksi ja pojat lähtivät seuraamaan häntä eteiseen. Leena asui perheineen kahta kerrosta alempana, joten kotimatka ei ollut pitkä. Ulko-ovi meni auki ja kiinni ja nyt kotona ympäröi hiljaisuus. Ainostaan äidin hiljainen sammallus kuului. Istuin jännittyneenä ja surullisena lattialla. Leena yritti nostaa äitiä pystyyn, mikä näytti mahdottomalta tehtävältä. "Äiti...äiti on niin..niin pahoillaan. Kulta?" Äiti sammalsi ja yritti kohdistaa katsettaan minuun. En vastannut mitään, istuin vain hiljaa katsoen äitiäni. Silmästäni näkyi pettymys. "Liisa, mene omaan huoneeseen. Tulen kohta luoksesi." Leena sanoi kuulostaen hiukan selvemmältä kuin hetki sitten. Nousin hitaasti ylös ja kävelin lattialla makaavan äitini ja polvillaan istuvan Leenan ohi. "Kulta.." Äiti jatkoi edelleen. En vastannut mitään, kävelin vain huoneeseeni. Huoneeni ovella kuulin äidin oksentavan. Leena oli siivonnut äidin oksennuksen ja laittanut hänet nukkumaan omaan sänkyyn. Leena oli luvannut jäädä täksi yöksi meille. Hän oli katsomassa telkkaria olohuoneessa. Minä makasin huoneeni matolla vatsallaan nukkekoti edessäni. Leena oli sanonut, että hänen täytyy soittaa jollekin tädille, joka voi auttaa meitä. Minua ja äitiäni. Äitini pääsee johonkin hoitoon, jottei enää jatkossa käy niin

kuin tänään kävi. En muista montako kertaa olen nähnyt äitini lojuavan lattialla. Jatkossa en kuulemma enää näe. Äiti menee hoitoon ja minä menen siksi aikaa toiseen kotiin. Toivottavasti äiti parantuu. Haluaisin asua äidin kanssa. Leena lupasi, että asun vain vähän aikaa toisessa perheessä. Sitten voin taas asua äidin kanssa. Terveen äidin. Leena lupasi myös, että uusi perhe on kiva. Siellä on huolehtiva äiti, turvallinen isä ja kivoja lapsia kavereinani. Vähän niin kuin nukkekodissa. Nukkekodissa kaikki on hyvin.